

Theo Anghel

Întoarcerea

Am murit, din fericire 1

2016

Capitolul I

Mă numesc Oriana. Am nouăsprezece ani fără câteva zile. Nu am părinți, și asta nu pentru că ar fi murit, ci pentru că nu i-am văzut niciodată. Disparația lor este o poveste încălțită și lungă. O voi relata cu altă ocazie. Adevărul e că n-aș ști de unde să apuc firul istoriei în așa fel încât să fac să capete vreun sens, mai ales că nu e nimeni care să aibă o variantă altfel decât dezlănătă în legătură cu evaporarea lor.

Mătușa Aimee, cea care m-a crescut, îmi spunea că am moștenit ochii mamei și nasul tatălui meu. Urât nas, dacă mă întrebați pe mine. Cam lung pentru fața mea rotundă. Dar de ce să mă plâng? Alții primesc vile, mașini, bani; eu am primit un nas. Noroc cu ochii mamei; salvează situația în mod onorabil. Mari, rotunzi, de un albastru profund, de lazulit.

„Ai ochii mamei tale!“ Cât de enervant sună asta? Nu simțeam deloc că am ochii altcuiva, ba chiar îi simțeam cât se poate de ai mei. Cu atât mai puțin îmi doream să am ochii cuiva care nu mă prețuisese suficient cât să rămână cu mine.

Părul nu știu de la cine e. Mătușa nu mi-a spus, iar eu n-am întrebat-o. Mi-era teamă să nu găsească vreo rudă care și-ar fi aruncat genele hăt, peste generații, și să fiu deposedată și de el. E negru corb, des, lung. Pentru că nu am timp de pieptănat, îl țin împletit într-o coadă de școlăriță. Îmi amintesc că în gimnaziu sufeream din cauza părului, băieții mă trăgeau de el. Mătușa mă consola, spunându-mi că mucoșii ăia mă plăceau

și, de tonți ce erau, așa alegeau să-și arate simpatia. Ciudată specie, băieții ăștia!

Asta se întâmpla când eram o fată bună. Acum nu mai sunt nici fată, nici bună.

Îmi plăcea să fiu fată și așa fi fost în continuare dacă nu așa fi murit. Acum sunt un recuperator. Unul dintre cei mulți. Mă rog, prin cercurile înalte – la propriu – prin care mă învăț, ni se spune recuperatorum, dar nu m-am prăpădit niciodată după latină. Vă întrebați cum de sunt moartă și totuși vă povestesc despre mine? Dacă tot ne-am așezat comozi, s-o iau cu începutul.

Nu recuperez datorii, ci suflete. N-am recâștigat niciunul până acum, iar asta îmi pune în pericol propria izbăvire. Mi s-au dat ca ajutoare doi salvatoremi, Ama și Abel. Ama vine din partea Raiului, iar Abel din a Iadului. Deocamdată, nu m-au ajutat cu nimic, afurisiții ăștia se cunosc încă de pe când erau în viață și se pare că au multe de împărțit. După câtă pasiune pun în înfruntările lor, bănuiesc că au fost amanți. Dar să nu trag concluzii pripite.

Pe cât de liniștită și chiar timidă eram în timpul vieții, pe atât de agresivă am devenit acum. Timidă e un fel de a spune. Eram profund complexată de fizicul meu și pentru a ascunde slăbiciunea asta, sfârșeam prin a face tot soiul de trăsnași, atrăgeam atenția într-o manieră care se lăsa cu pedepse și interdicții de a mai părăsi camera câte-o lună.

De data asta, răul avea altă sursă, se scurgea în mine din afară.

Ama, bruneta micuță cu aer de Maica Tereza, mă liniștea, spunând că e o reacție adversă a morții, des întâlnită la noii întorși. Avea o teorie despre influențele malefice în fața cărora

sufletul rămâne complet vulnerabil pentru o anumită perioadă. Abel, în schimb, mă încredința că așa voi simți de acum încolo și că n-are rost să mă mai opun pornirii de a face rău. Ama îmi spunea una, Abel alta. Nu se mulțumesc să se contreze, turnându-mi în urechi sfaturi care se ciocnesc în capul meu ca ouăle de Paști, ci se și aprind în discuții în care uită cu totul de mine.

Recuperatorii sunt peste tot în lume. Arată ca oricare alți oameni și se recunosc doar între ei. Cei tineri și neexperimentați, incepatorii, așa cum sunt și eu, nu poartă niciun signo. Acest signo e o senzație percepută de recuperatori când se apropie unul de altul. Fiecare emite altă vibrație, e un fel de identificare. Nu am dat peste niciunul până acum sau poate că, neantrenată fiind, nu l-am simțit. Frustrant e că în momentul în care ești aruncat înapoi, printre vii, ca recuperator, nu ți se dă un manual de instrucțiuni. Iar mie chiar mi-ar fi trebuit unul. Ce să mă mai ascund după deget? Recunosc că n-am fost prea atentă când mi s-au predat indicațiile cu ceea ce se aștepta de la mine.

Bănuiesc că n-are rost să googlesc, ceva îmi spune că nu voi da peste cărțulia recuperatorului întors din morți. Iar cei doi salvatoremi îmi dau informațiile cu pipeta. Unde mai pui că sunt foarte înțeleștați într-o luptă teritorială menită să le stabilească influența asupra mea. Pentru moment, singurul gând care îmi trece prin minte legat de cei doi este acela că vreau să-i văd dispărând de lângă mine. Sfada lor interminabilă mă împiedică să mă adun.

De îndată ce am fost aruncată pe Pământ, m-am pomenit într-un apartament cu igrasie, zugrăveală scorjită, linoleum rupt din loc în loc și uși pline de jeg lucios. Ferestrele mici, îmbâcsite și ele, nu lăsau să se vadă nimic din exterior. După ce

le-am spălat, am regretat. Câștigasem o vedere către un gang abandonat, unde se depozitau – de ceva vreme, judecând după miros – resturi menajere și dintre cele mai diverse obiecte. Mi s-a părut că în mormanul cu miros fetid am văzut chiar și un cuptor cu microunde. Locatarii nu se mai oboseau să coboare, aruncau direct de la fereastră ce nu le mai era de trebuință prin casă.

În camera de zi, o canapea a cărei culoare originală devenise imposibil de depistat rânjea niște arcuri ruginite spre tavanul înnegrit, iar în bucătărie aș fi putut descoperi un aragaz sub stratul lucios de grăsime întărită, dacă aș fi avut o daltă. Nici dormitorul nu era mai breaz. O saltea aruncată direct pe podea arăta la fel de ispitor ca sofa din cealaltă cameră.

Obosită și înfometată (de două zile nu dormisem și nu pusesem nimic în gură), mi-am aruncat ochii pe ceasul primit înaintea întoarcerii. Arăta ca unul obișnuit, doar că pe cadran se afla o hartă. Amadeus, instructorul aleșilor, spusese că ea se va activa în momentul în care intervenția mea va fi necesară.

De Șefu' ce să vă spun? În cazul foarte probabil în care vă întrebați dacă L-am văzut, răspunsul este nu. Îl văd numai cei ce nu se mai întorc niciodată. Eu m-am întors, deși, după cum stau lucrurile aici, mai bine aș fi rămas Dincolo. Nu cu mult timp în urmă, eram pe punctul de a mă căsători, iar acum mă aflu singură, nici moartă, dar nici vie, îngropată într-o magherniță cu doi salvatoremi enervanți, suferind de logoree.

Acum două zile eram în patul meu din casa mătușii Aimee, privind fericită la razele ce mângâiau drăgăstos rochia de mireasă. Urma s-o îmbrac în doar câteva ore. N-am avut somn în noaptea aia, așa că zorile m-au prins cu ochii pe fereastră. Am văzut cum soarele ieșea din spatele unor clădiri înalte,

apoi, aruncându-se în înalături. Prima zi însorită după multe ploioase părea că-mi luminează drumul spre viața pe care abia așteptam s-o încep. Lucrurile se dezlegau pentru mine și mă simțeam ușoară la trup și suflet.

Elena – fiica mătușii și verișoara mea – dăduse buzna în dormitor. Sărea ca un copil pe salteaua patului și cânta cât o ținea gura „Ia-ți mireasă ziua bună“. Înaltă, subțire, cu tenul alb, curat, semăna perfect cu mama ei, mătușa Aimee. De multe ori când le vedeam una lângă alta, gândul îmi fugea la mama. Cum am fi arătat împreună? De câte ori făceam asta, simțeam o strângere de inimă, cu toate că n-o cunoscusem. Nu o uram, nu o iubeam. Sau poate că refuzam să îmi permit vreun sentiment. Le înăbușeam pe toate ca măsură de precauție.

— Oprește-te, nebuno! i-am strigat Elenei.

N-avea deloc talent la cântat. Notele înalte deveneau adevărate stilette aruncate în urechile ghinioniştilor din preajma ei. A chicotit amuzată și s-a oprit tocmai când Astrid și Erica au intrat, mai gureșe decât un stol de păsărele. Erau îmbrăcate fistichiu, cu blugi rupți și tricouri colorate, tăiate din loc în loc, pe care puteai să juri că le găsiseră la gunoi. Bigudiurile mari le tremurau deasupra capetelor de câte ori râdeau.

Cu o seară înainte, organizaseră pentru mine o petrecere a burlăciței și, după obiceiul occidental, invitaseră niște stripperi. Eu plecasem devreme, însă ele continuaseră petrecerea și, judecând după cearcănele adânci din jurul ochilor lor, nu mi-a fost greu să deduc ce se întâmplase mai departe. Unul dintre dansatori îi făcuse ochi dulci Ericăi, iar ea căzuse răpusă de farmecul exotic al unduitorului din toate cele. Tipul nu avea oase. Șerpuia nefiresc din orice parte a corpului își dorea.

Erica era foarte frumoasă. Un chip angelic moștenit de la bunicii dinspre mamă, nemți get-beget: blondă, ten deschis la culoare, ochi albaștri. Astrid, în schimb, părea să aibă origini maure: păr castaniu închis, ochi negri, inundați cu pasiuni adânci, ten măsliniu acoperit de un puf delicios de piersică pârguită.

În timp ce Elena o chestiona pe Erica în legătură cu petrecerea de aseară – pentru că ea avea mereu povești suculente de istorisit – m-am apropiat de Astrid.

— Ai cărțile de tarot la tine? am întrebat.

A aruncat asupra mea privirea aia care părea făcută din catifea neagră.

— Să nu-mi spui că-ți arde de asta acum!

— Nu fi afurisită! Avem timp!

Cu un oftat, Astrid a scos tarotul și s-a apucat să amestece.

— Să-ți fac hatârul! Doar e ziua ta! Taie!

M-am conformat. S-a apucat să le amestece din nou. A întins un șir de cărți pe cuvertura patului și, după ce s-a holbat la ele câteva secunde, le-a strâns dintr-o mișcare iute și le-a aruncat înapoi, în poșetă. Când m-a privit, avea chipul livid. Cu toate că nu credeam cu adevărat că ea descifra ceva pe bucățile alea de carton, am simțit cum pielea mi se înfioară.

— Ce ai văzut?

— Pe naiba am văzut! Azi n-am inspirație! răspunse grăbită.

Încerca să ascundă tulburarea de pe chip, fără să-și dea seama că tonul o trăda.

N-ar fi scăpat cu una, cu două, însă în acel moment a apărut mătușa Aimee. Agitată ca un conducător de oști înaintea unei bătălii decisive, ne-a anunțat că minivan-ul tatălui Ericăi ne

aștepta la poartă, pentru a ne conduce la biserică. Cu mișcări rapide și sigure, de parcă le-ar fi exersat de sute de ori, a scos rochia de mireasă de pe manechin, a strecurat-o într-o husă de plastic transparent, a apucat geanta cu pantofi, bijuterii și farduri pregătite pentru mine și a ieșit pe ușă. Nu înainte de a ne soma ca în maximum un sfert de oră să fim gata de plecare. Când ridica sprânceana stângă și degetul arătător, știam că nu-i de glumă cu ea.

Se organizase o regie incredibilă pentru nunta mea. Urma ca eu și domnișoarele de onoare să ne schimbăm în biroul părintelui Anton de la etajul bisericii, să coborâm ca niște prințese pe scara spiralată, iar jos să fim așteptate de tineri aleși pe sprânceană pentru a ne conduce spre sala altarului. Dacă ar fi fost după mine, m-aș fi măritat undeva în creierii munților, fără nicio ceremonie, dar nu-i puteam răpi asemenea plăcere celei pe care, în sinea mea, o consideram mamă. Sperase s-o vadă pe Elena măritându-se prima, era mai mare, dar cum asta părea foarte puțin probabil în viitorul apropiat, și-a scos părleala cu mine. Și, ca să fiu onestă până la capăt, vârtoarea aia a pregătirilor m-a captat, în cele din urmă.

Sub directa și severa ei îndrumare, am reușit ca într-o oră și jumătate să fim toate îmbrăcate, eu în rochia de mireasă, fetele în cele roz pal ale domnișoarelor de onoare. La final, biroul părintelui arăta ca și când o grenadă ar fi explodat sub un morman de haine, genți, punguțe și pantofi. Nimeni însă nu-și bătea capul cu asta.

— Arăți ca o zână! am auzit-o pe Astrid. E ceva cu rochiile astea de mireasă!

Avea dreptate. Nu eram vreo frumusețe. Nici n-aveam cum, cu trăsăturile mele neregulate. Dar acum nu mă mai

recunoșteam. Stilista făcuse minuni cu părul, împletindu-l savant într-o încregătură negru-albăstrie, iar machiajul desăvârșise totul, transformându-mă în cu totul altcineva decât vedeam de obicei în oglindă. Mă holbam la mine, iar fetele mă priveau și ele încântate, strânse ciorchine în spatele meu. Se țineau de mâini, încurajându-se una pe alta să nu lăcrimeze.

Din starea aceea ne-a trezit o bătaie în ușă, urmată imediat o voce bărbătească.

— Oriana, iubito!

Damir! Cel cu care urma să mă căsătoresc.

Nu am pomenit nimic despre el până acum, dintr-un motiv simplu. Ceea ce atunci mi se părea cea mai bună idee din lume, s-a dovedit a fi o mare greșeală.

Capitolul II

Damir a început să vină în casa noastră, ca musafir, la o lună după ce Elena a intrat la facultatea de medicină. S-au cunoscut acolo și, datorită faptului că își găsiseră infinite puncte comune, s-au împrietenit rapid. El venea ca prieten, ea îl primea cu ochi tremurători, în care ascundea o dragoste nemărturisită. Credea că nu observase nimeni, dar eu o mirosisem cu nasul meu mare!

Eram încă în ultimul an de liceu și, cel puțin pe vremea aceea, nu năzuiam să-mi continui studiile. Mă aflam într-o fază de rebeliune, ce nu mi-a trecut niciodată pe de-a-ntregul. Consideram că, dacă părinții mei fuseseră niște nenorociți, era de datoria mea să le duc moștenirea mai departe și să fiu la fel ca ei. De fapt, eram convinsă că nu se va alege niciodată ceva bun de mine, așa că mă dedam cu plăcere perversă tuturor viciilor existente pe lumea asta.

Împreună cu o gașcă de descreierați sfidam orice idee de ordine, de autoritate sau de convențional. Nu găseam satisfacție în răzvrătirea mea, însă. Părea că ceea ce-mi doream se afla mereu cu un pas înainte, și imediat ce mă apropiam, se depărta corespunzător. Am aflat mai târziu, după ce am intrat la facultatea de psihologie, că sufeream de sindromul copilului abandonat, cu toată pleiada de binecuvântări: impulsivitate, delincvență, comportament agresiv.

Habar n-am ce anume din ființa mea l-a determinat pe Damir să mă privească în așa fel încât să mă facă să simt că

valorez ceva. Era atent, folosea cele mai alese cuvinte când mi se adresa și, cu simțurile mele ascuțite, am realizat că băiatul se îndrăgostea. Doar că nu de cea care aștepta și merita asta, ci de mine, oaia neagră a familiei. Nu mă atrăgea prea tare – cumiștenia lui nu avea nimic masculin, însă atenția unui băiat din lumea bună mă flata, iar un demon ascuns adânc în mine m-a sfătuit să marșez, călcând peste sentimentele Elenei. Am început să fiu mai atentă la vestimentație, am renunțat la limbajul presărat cu jargoanele ce o oripilau pe buna mea mătușă și, uite așa, pe nesimțite, toată lumea a început să creadă că poate nu eram chiar pierdută. Mă transformasem dintr-un arici urâcios într-o prințesă diafană. În mintea mea alambicată, salvarea față de un destin nefericit era strâns legată de uniunea cu Damir. El lua disperarea cu care mă agățam de el drept dragoste, dar tot așa o interpretam și eu. Credeam că îl iubesc nebunește, când, de fapt, nu era vorba decât de nevoia mea patologică de siguranță, de apartenență la o familie. Elena s-a retras cu eleganță, deși inima îi sângera, o simțeam. Îl iubea pe Damir cu forța pe care un bărbat atât de bun ca el o merita. I-am văduvit pe ambii de câte ceva. Mătușă nu observase lupta asta înfundată. Nu observase tranșeele săpate de mine pentru a mă asigura de victorie, nici armele pe care le foloseam cu viclenie. Nu știu cum ar fi evoluat sentimentele închise în micul nostru triumphi dacă ea ar fi aflat. O respectam, o divinizam și de regulă, hotărârile ei erau porunci pentru mine. M-am pus la adăpost cu lașitate ascunzând totul, luând fruntea ei senină, neștiutoare, ca binecuvântare.

O iubeam pe Elena și aș fi făcut orice pentru ea, mai puțin să i-l las pe Damir.

Când m-a cerut în căsătorie, am acceptat fără să clipească, pecetluind astfel nefericirea verișoarei. Dar nu-mi păsa. Voiam siguranță și o familie a mea. Cu orice preț.

O a doua bătaie în ușă.

— Deschide, iubito!

— Nu cumva să faci asta, m-a somat Elena cu o privire gravă. Nu e bine ca mirele să vadă mireasa înainte de nuntă.

Am râs. Nu credeam în astfel de aiureli. Pisica neagră, vineri treispepe, marțea cu cele trei ceasuri rele nu-mi făceau nicio impresie. Așa că am deschis. Damir m-a tras aproape. Și-a strecurat mâna în jurul taliei mele și m-a strâns la pieptul lui, sărutându-mă apăsător.

— Damir! Ce cauți aici? N-ai voie să vezi mireasa! s-a auzit vocea pițigăiată a mamei soacre, de undeva din dreapta.

M-am smuls din brațele iubitului și m-am sprijinit cu spatele de balustrada de lemn. O trosnitură ciudată s-a auzit imediat și, până să mă dumiresc, m-am pomenit plonjând în gol. Într-un gest inconștient, mi-am încleștat palmele pe bucata de lemn ce mă trăgea în jos. Am apucat să văd privirea plină de groază a lui Damir și să aud țipătul mamei lui. Inima mi-a urcat în gât în momentul când piciorul a pierdut contactul cu podeaua de marmură, însă, imediat după aceea, orice urmă de teamă a dispărut. Știam că nu voi supraviețui și cu toate astea nu-mi era frică. Pluteam cu încetinitorul. Voalul rochiei de mireasă se unduia deasupra mea ca un șarpe transparent, diform. Ochii mi-au alunecat pe tavanul bisericii și am observat pictura cu cei doisprezece apostoli. Era minunată. Cum de n-o văzusem mai înainte? Totul a durat câteva secunde, dar mi-au părut ore. Nu e o aiureală povestea cu derulatul întregii

vieți prin fața ochilor. Cele câteva frânturi de timp s-au dilatat într-o realitate paralelă.

Am atins podeaua. O pârâitură înfundată și, cu coada ochiului, am apucat să văd un fir subțire de sânge cald, înaintând pe podeaua albă. Damir, Elena și o mulțime de necunoscuți s-au aplecat asupra mea cu ochii ieșiți din orbite.

— La o parte! O sufocați! răcnea Elena, în timp ce, cu mâini tremurate, se străduia să formeze numărul serviciului de urgențe.

Nu nimerea tastele. O vedeam cum își mușca buzele de fiecare dată când apăsa aiurea.

„Elena, scumpa mea surioară!”, am încercat să spun, dar cuvintele s-au auzit doar în gând.

Damir și-a pus două degete pe gâtul meu, în scobitura dintre trahee și mușchi, concentrându-se pentru a simți orice urmă de puls. Din blânzii lui ochi, o lacrimă grea mi-a aterizat pe obraz.

— A... A murit! a rostit cu voce gătuită.

Acela a fost ultimul moment al vieții mele. Al primei mele vieți. M-am simțit smulsă din propriul trup și ridicată cu o viteză amețitoare. Nu știu cât a durat călătoria pe verticală și nici dacă am fost ridicată de cineva sau de ceva. La un moment dat, m-am pomenit aruncată într-un deșert arid, plat ca în palmă. Iar nisipul, incredibil de fin, avea culoarea albă. Cristale ca de diamant luceau blând sub tălpile mele.

Nisip, nisip și iar nisip, cât vedeai cu ochii. Un cer senin, de un azuriu cum nu mai privisem vreodată, se unea la orizont cu marea albă, lăptoasă, a nisipului.

Mi-am rotit ochii în jur. N-aveam nicio idee despre ce ar fi trebuit să fac în continuare. Pustiu. Undeva în depărtare se

zărea un punct întunecat și am pornit-o într-acolo. Mi-am amintit că citisem despre efectul de „fata morgana“, însă nu halucinam. Nu-mi era nici sete, nici cald. Mă simțeam perfect.

Pe măsură ce înaintam, am putut să observ că acel punct din depărtare era, de fapt, un grup de oameni așezați în șir indian, unul în spatele altuia. Din diferite direcții, alții și alții se apropiau. Se așezau și așteptau cumiși cu privirea fixată în ceafa celui din față. Nu vorbeau, nu păreau mirați sau speriați. Parcă ieșiseră la o plimbare relaxantă într-o duminică seara. Nimeni nu se oprise să-i studieze pe ceilalți, cum făcusem eu.

Deodată, totul mi-a devenit clar. Acei oameni erau morți; cei din față cozii muriseră cu mult înaintea celor de la urmă. Tineri, bătrâni, copiii mai mari sau mai mici. Asiatici, europeni, africani... Fiecare, îmbrăcat cum îl găsisse moartea. Unii în pijamale, alții în costume, rochii, jachete de piele, iar vreo patru era goi-goluți. Eu purtam rochia de cununie.

Am încercat să cuprind cu privirea cât mai mult din șirul pestriț, pentru a vedea dacă se mai află altă mireasă printre ei. N-am zărit niciuna.

„Ar fi cazul să mă așez la coadă, altfel mă prinde noaptea!“, m-am trezit gândind.

În spatele meu a apărut o tânără cu un prunc în brațe. Instinctele mele au vibrat la o asemenea imagine și, cuprinsă de compasiune, i-am oferit locul meu. Ea parcă privea prin mine.

„Ce naiba! De ce sunt singura care reacționează?“

Nu aveam de unde primi vreun răspuns. Statuile alea umblătoare nu mă puteau lămuri.

La intervale regulate, mai înaintam cu toții câte un pas. Nu mă puteam abține și întorceam capul spre cei din spate,

sperând că printre noii veniți voi da peste cineva care să nu pară atât de pierdut.

Mi-am pipăit capul, acolo unde mă așteptam să dau de sânge năclăit. Nici vorbă de așa ceva. Părul era curat și coafura la locul ei, așa cum o aranjase stilista. Nu simțeam nicio durere, dimpotrivă, eram într-o formă de zile mari.

Păcat că murisem.

Nu știi cât timp a trecut – poate că timpul nici nu exista aici – și am văzut în față o clădire rotundă ca o cupolă, total transparentă. Oamenii intrau acolo și erau dirijați de doi tipi îmbrăcați în sutane simple, albe, către niște uși mari, trei la număr, în spatele cărora nu se putea observa nimic. Cei doi îndrumători arătau ca niște funcționari, cu chipuri terne, lipsite de expresie. Niciăștia nu reacționau în vreun fel. Aduceau tare mult cu slujbașii oboșiți din spatele ghișeelor pământene.

Când careva dintre cei de la coadă pășea pragul cupolei, era oprit de un zid invizibil, unul dintre tipi privea ceva pe un ecran și, în funcție de ce vedea acolo, indica ușa potrivită. Numai când era vorba de copii procedura nu se aplica. Erau trimiși, fără excepție, spre ușa din dreapta.

Am observat că oamenii erau dirijați spre două dintre ele, în egală măsură. Singura ce nu se deschisese încă era cea din mijloc.

Dacă inima mea ar mai fi avut sânge în ea, probabil că ar fi bătut ca nebuna în momentul când mi-a venit rândul. Pentru prima oară, cel ce făcea trierea a ridicat privirea. M-a fixat cu irisurile albastre și, jur, am simțit cum mi se făcea pielea de găină. Celălalt m-a prins blând de cot și m-a condus în față ușii din mijloc, a deschis-o și m-a poftit să-i trec pragul. Am făcut-o și, înainte ca ea să se închidă, am apucat să văd cum

tânăra din spatele meu era despărțită de pruncul trimis către ușa din dreapta, în timp ce ea era condusă spre cea din stânga.

Inima mi s-a strâns. Câtă cruzime!

— Nu-i cruzime deloc! am auzit o voce în spatele meu.

M-am întors iute și am dat cu privirea de un bătrân îmbrăcat în același tip de sutană imaculată. Părea uniforma standard a celor de pe meleagurile astea. Avea părul alb, lung. Stătea în fața mea cu mâinile la spate și mă cerceta cu o pereche de ochi indiscreți.

— Da, citesc gândurile, reluă, apoi îmi întoarse spatele și îmi făcu semn să-l urmez. Femeia s-a aruncat de la etaj cu pruncul în brațe.

— Înseamnă că ea...

— Da! răspunse.

Îmi citise întrebarea.

— Nu se presupune că aici ne găsim iertarea?

— Lucrurile nu stau așa cum le înțelegeți voi, cu mintea voastră limitată. Îmi vine să râd când vă aud: „De ce nu face Creatorul asta?“ „De ce permite Creatorul ailaltă?“ Nu știu cum de aveți îndrăzneala să-i contestați deciziile!

Bătrânul se înflăcărase puțin. Râse când îmi observă privirea.

— Am fost om odată.

— De ce sunt toți atât de... nu-mi vine cuvântul... molâi?

— Cred că de fapt te interesează să știi de ce n-a reacționat mama când i s-a luat pruncul. Nu-i așa că și tu, chiar dacă nu vrei să recunoști, consideri că merita să sufere pentru că a curmat o viață?